

László Noémi

Egy kis romantika

Időnként arra ébredek:
de jó, hogy telik az idő.
Lemegy a nap, hull a levél,
holnap megered az eső,
de jó, hogy vége, lakható
ismét a gépek csarnoka.
A földre ráfekszik a hó,
egyébnek nincs is már hova,
fehér, kék, szürke, fekete,
nincs semmi, ami felkavar,
nyugodt a lélek tengelye:
nem próbálgatja égi kar
s ha zene szól, csak a patak
bolondozik a jég alatt –
időnként arra ébredek:
nem tudom, mit miért szabad.

Et snev av romantik

Det hender at jeg våkner
av hvor godt det er
at tiden går.
Solen går ned og bladene faller,
i morgen vil det regne,
så godt at det er over, enda en gang
har maskinparkene blitt beboelige.
Snøen legger seg på bakken,
ingenting annet får plass,
hvit, blå, grå, svart,
ingenting som forstyrrer,
sjelens aksel er rolig:
den dreies ikke av himmelens drivarm,
og om det kommer musikk,
er det bare bekken
som tøyser under isen –
det hender at jeg våkner
av at jeg ikke vet hva er
lov og hvorfor

Szomorúság

Mindig azt hiszem: más miatt
ereszkedik a felhő,
púpos az aszfalt,
görcsösek a fák.

Mindig azt hiszem: messziről
érkezik lassan,
költözik belém
a szomorúság.

Mindig azt hiszem: várni kell,
elfogy, vagy felszáll,
tenger színéről
téli pára,

ő pedig szelíden lakik
hitem alatt, és
biztonsággal
teríti azt magára.

Tristhet

Jeg tror alltid at det er en annen
grunn til
at skyene daler,
at asfalten krummer seg,
at trærne blir krokete.

Jeg tror alltid at den kommer
langveisfra, langsomt,
og tar bolig i meg:
tristheten.

Jeg tror alltid at jeg må vente,
den blir nok borte, eller fordamper
fra havoverflaten
som vinterdugg,

og imens tar den fredelig bolig
under min tro og
kan med trygghet
bre den over seg.

Levélke

Csak azt tudom, hogy egyszer
megállított a hangod,
hogy volt egy esti séta,
amire nem jött reggel,

hogy most az éjszakában
utak hálója bomlik,
és annyi ismeretlen
tárgyat sodor az áram;

csak azt tudom, hogy élni
csukott szememmel élek,
tanulom a sötétben
a perc hosszát kimérni;

felemelek egy tárgyat,
azzal, hogy majd leejtem –
kitartóan felejttem
a nagy tragédiákat.

Lite brev

Jeg vet kun at en gang
ble jeg stanset av din stemme,
at det var en kveldstur
som aldri fikk sin morgensang,

at nå åpner det seg et nett av veier
i natten, og strømmen
fører med seg
uttallige ukjente greier;

jeg vet bare at jeg lever livet
bak lukkede øyne,
i mørket lærer jeg meg
hvordan minutter blir til en time;

jeg plukker opp en av tingene
bare for å kunne miste den,
og glemmer standhaftig
alle de store tragediene.

Megjelent a *Kortárs magyar antológia* (Ungarsk samtidslitteratur) című norvég kötetben a Nordahl & eftf. kiadásában Oslóban, 2008-ban